

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

LO BALL DE LA CANDELERA.

Entenémnos: jo no estich perque l'home casat porti la vida de solter, aixó may; pero que una vegada al any se recordi de aquella llibertat que no torna, y de amagatots se permeti alguna calaveradeta, aixó ja es un altra cosa.

Si senyors, un home pot ser molt bon casat y recordar no obstant las brometas de la juventut, aquell anhel y desitj de buscar la felicitat en lo modo de passar los florits anys que comensant ab lo pèl muixi, s'acaban al camaril de la Mercè.

No'm penedeixo de un sol acte de la mèva vida y menos del mèu casament. La mèva dona es un àngel que fá de la casa un cel. Pero aixis y tot, algun cop crusan per mon pensament los recorts de la perduda llibertat y per un instant anyoro als companys de bromas y tiberis, als quals vaig abandonar ab la ingratitude del home de sa casa quan pren l'estat formal del matrimoni.

Aquesta es ma única malaltia somesa á crisis més ó menos freqüents, segons l'estat del mèu esperit; pero invariable y ferma, quan passat Nadal se comensa á parlar dels balls de màscaras.

Ho confesso, casi casi seria un modelo de marits si no fossen aquests ditxosos balls. De solter no tinch memoria d'haverne deixat un; ja podían haverhi bullan-

gas, crisis y malas noticias; fos lo que fos, la nit de ball en sent las onze, plugués ó fés bon temps, cap al ball falta gent.

Tres hiverns havia vist passar; tres hiverns que representan una trentena de balls, sense haver faltat un sol dia al *santo y senya* conjugal. Es veritat que de mal humor ne tenia fins per vendre; pero *amigo*, abstinencia de careta, y las tentacions al diastre. ¡Jo anar á cap ball! Ni 'ls mills. Y la Roseta la mèva dona, quin una!...

Pero l'home proposa, com diu aquell, y velshiaqui que l'últim diumenje tot anant á buscar la propia á casa dels seus pares, ahont havia passat la tarde, te'm trobo á un company d'aquell temps y m'esplica, que havia pensat anar al ball de la Candelera, per lo qual va buscarse un titol; pero com que la seva dona l'hi havia trobat, no sabent quina excusa dar, va dir que era per mi, que me l'havia comprat y que l'guardava ell, perque la mèva dona no 'u olorés, y per probarho á la seva l'havia ficat dintre un sobre ab una carta y l'demati me l'havia enviat á casa mèva, per lo qual y perque jo estés previngut, m'ho deya, y com que ell després d'aixó ja no podia anarhi, me l'cedia perque l'esquinsés ó l'regalés á algun conegut.

Vaig enfadarme pensant que no m'hagués posat en un compromís, perque á l'hora que l'va enviar, jo no era á casa y la Roseta podia haverse'n enterat. L'amich va excusarse, y jo, renyantlo, m'vaig despedir per anar á buscar la dona. Vam sortir de casa 'ls sogres y pel cami tot era indagar si havia vist res; ella m'va dir que havian dut una carta desclosa y que sens infundarshi l'havia posada sobre la taula del despaig.

Al arribar á casa, agafol'cos del delictu y guardant-me la targeta, cambio la carta per un'altra en la que suposava que aquell amich me demanava una cantitat. Després la crido, y llegintli la carta falsa, s'queda contenta y enganyada.

Tranquilisat del tot, no's parlá més de tal assumpto; pero l'contacto d'aquella cartolina que jo portava al infern de la levita, encenia un infero en lo mèu pensament. ¡Quina tentació més terrible! Jo volia y dolia. La volia esquinsar y no m'era possible.

Lo dilluns y l'dimars passaren ab aquesta febre, sens esquinsar la targeta. Arribá l'vespre y la casualitat vingué á ajudar mos plans.

Acabavam de sopar y la Elvira de repent me mira y me diu:

- No t'enfadis, pero aquest vespre no voldria sortir.
- Perqué filla?
- No sé, no'm trobo gaire bé.
- ¿Qué tens? digas ¿vols qué?...
- No, no es res de cuydado; pero tinch una mica de migranya y aniré dejorn á dormir.
- Com coneguis.

Jo estava fora de mi; no sabia com ferho per contenir l'alegria. Nada, aniré al ball. Diré que haig de treballar fins molt tart y com ella dorm á l'altre cap del pis, no s'adonará de que siga fora. No hi havia

més que un inconvenient, no portava més diners á sobre que sis ó set pessetas, y per anar al ball era precis portar alguna cosa més. Lo secreter es á la sala, ahont dorm ella, y per treure lo que necessitava ella ho havia de veure; pero l'enginy va ajudarme.

—Tú, noya, escolta; demá portaré al Enrich aquells vint duros que m'demanava en la carta, y perque me'n recordi are 'ls posaré á la cartera.

Efectivament, trech un bitllet de cent pessetas y l'deixo sobre la cartera per endurmo tot junt, y m'en vaig cap al despaig fent veure que haig d'escriure.

Ella s'fica al lit; eran las deu. Al cap d'un rato'm vesteixo ab molt cuidado per no fer soroll, y de puntetas, arribo á la sala, prenc la cartera y l'paper, tot aixó tremolant, com la fulla al arbre, y escoltant la respiració de la mèva dona, que dormia com un angelet.

La crido poch á poch y no contesta. Llavors me'n vaig á la porta, obro, y descals y tot, baixo la escala. Al ser á baix me calso, y arribo al carrer fent un ahh... que m'vaig treure vint anys de sobre.

Ja soch al ball, ¡quina animació! ¡quin bullici! Jo estava en mon element! Semblava que tornés de mort á vida. Aquell soroll fet exprés pèls mèus sentits, me halagava; pero aixó si, no las tenia ben bé totas; si algun conegut de sos pares m'veja ja estava fresch, pero bah, bah, divertimnos avuy, que demá ja veurém.

Dono una volta pèl saló; los antichs companys al veurem m'esbalotan, pero passat lo xubasco, tot eran felicitacions y alegría. Després cada qual trobava l'seu acomodo, y al últim vaig quedarme sol en mitj de la platea.

Baixo al corredor: alguna màscara passant depressa m'anomenava, altrás me preguntavan ¿Y la dona?—Ja ho diré, ja, calaveron. Nada, lo de sempre, m'aburria. Miro l'rellotje, la una. Bueno, ja n'hi ha prou, aniré á sopar y després cap á casa. Vaja, qu'es molt mal fet haver faltat á ma esposa: y tot per aburrirme.

Al atravessar lo vestibul, veig una màscara que m'mirava de cap á péus: anava sola, y al veure'm, se dirigeix corrents cap á mi. ¿Qui serà? Anava ab un riquissim dominó blau, adornat de blondas, la careta tapava enterament sas faccions; pero aquella figura, son aire distingit deixavan endavinar una dona hermosa y elegant.

- ¿Ahont vás Lluis?
 - A casa, filla
 - No hi vajas y escolta'm.
- Y va explicar-me que m'estimava feya molt temps, y que aprofitava aquella ocasió per dirmo. A tot aixó anava afeigint tals detalls sobre ma vida y costums, que va interessarme fins al punt d'olvidarme de tot. Tenia sa má petita entre las mèvas, y no la retirava. Vaig convidarla al restaurant y agafantse'm al bras, se deixava portar ahont jo volia.
- Varen servirnos un espléndit sopar. Ella, á cada moment estava més carinyosa y jo á cada copa de Cham-

pagne més enamorat. Va prometre'm una cita per l'endemà. Jo passaria pel carrer de Ronda y ella desde 'l balcó 'm faria una senya convinguda. Treure's llavors la careta, no ho va consentir, ¿qué hi feya si l'endemà la havia de conèixer?...
Crido al mossó per pagà 'l gasto, que va pujar nou duros, y al treure la cartera 'm trobo sense 'l billet de banc. En lloch d' ell hi havia la carta en que jo vaig suposar que 'm demanaven diners. M' havia equivocat, agafant ab la pressa una cosa per altre.

Estava compromès, lo mossó eridava y la mèva conquesta sense saber com, va desapareixe. 'L mossó no 'm deixava anà detras d' ella, si no pagava 'l gasto, y aixís trascorregué un quart. Al últim ve'l amo del restaurant, y 'm deixan anar, dibent que ja estava pagat lo compte.

—¿Qui ha pagat?
—Aquella senyora que anava ab vostè.
—Oh generositat! No m' hi havia trobat may. Ja 'm tenen com un boig buscant per tot arreu a la mèva desconeguda; pero per més que vaig seguir tot lo Liceo, no vaig trobarla en lloch. Foll y desesperat me quedo a la porta fins que sortis tothom; l' últim empleat de la casa sortia y jo no 'l havia trobada.

No hi havia altre remey que anar a casa; demà la veuré com hem quedat.
De esma arribó a la porta de casa mèva; fins allí no 'm vaig recordar que fos casat y que tenia sagrats debers que cumplir. Pero estava cego pels atractius de aquella màscara.

Ab tot cuydado obro, y de puntetas tal com havia sortit, entro y 'm dirigeixo a la arcova, m' acosto al llit y... encare dormia... pobreta! pobre màrtir!
Entro al despaig y 'm despullo, posantme luego la roba de la vigilia, y llavors ja ab la llum torno a la arcova, also la cortina del pabelló, y allí estava la Roseta arrupida y dormint com una santa.

Lo remordiment no 'm deixava adelantar per despartarla; al últim me decideixo a ficarme al llit. Also la roba; pero veig sobre 'l coixi del meu puesto un paper clavat ab una agulla.

Acosto 'l llum y ¡Sant Antoni beneyt. Era 'l recibo del Restaurant!
J. DERN.

LLIBERTAT Y ESCLAVITUT.

PAULA
Un gos de color de plom d'aquets que 'n dihen inglesos, era a casa d' uns marquesos acariaciats per tothom.

De lo que 'ls amos menjavan menjava 'l gosset també, y a la nit, per dormir bé, un llit molt bufó li daban; y era tant y en tant excés, lo que 'ls amos lo volian, que a casa sempre 'l tenian per temor de que 's perdés.

Aixís, donchs, tan ben cuidat y gosant de tals delicias, no coneixia magricias, ni vivint gras; pro esclavizat.

Quan, per sa desgracia, un dia se presenta de moment a fer visita un parent que la marquesa tenia, portant ab ell per companyia un bulldoch que mai deixava y que per tot passejava, perquè ab ningú 's fes estrany.

Al arribar, las bestiolas, com ja es costum de la rassa, van ensumarse ab gran trassament mil salts y cabriolas; y mentres ab atenció los amos parlant seguitan, los gossos, contents, tenian la següent conversació:

—Alsa, noy, quina vidassa lo gos bulldoch esclama.
Y l' altre li replica:
—Tant bona, qu' hasta un xich massa.

—Si, pro segons l' amo ha dit, dir lo bulldoch, no 'l envejo, perquè at menos yo 'm passejo y ets esclau diary nit!
—Aixó sí, qu' es ben vritat, respon lo gos de la casa.

—Escapa't no siguis ase, y viva la llibertat.
—Llibertat? Tens d' explicarte; ¿qué vols dir?—Es la salut; pots fer tot lo que t' acut sens ningú poguer renyarte; surts a tot hora, veus gent, veus gosses tots los dias, ensumas escombrarias, y ets del tot independent.

Los amos se despedeixen, y los dos gossos en aixó trencan la conversació; y quan ab disguste se deixan com si 's diguessin:—Adios— se donan quatre ensumadas y ab las quas aixecadas

se despedeixen tots dos.
No va tenir més espera per ser lliure, 'l gos mimat, y 's valgué, determinat, d' una ocasió, la primera que l' atzar li presentá; y com ja vivia alerta, va trobar la porta oberta y al moment se va escapar.

Al veurers sol al carrer de content no respiraba; en llibertat se trobava semblantli no poguer ser; fells ya per sempre 's creya, per tot ab afany corria, saludava ab alegría a tots los gossos que veya, y quan anaba, aixertit encóntantse ab tot lo pobre, va sentirse caure a sobre molt freda y fosca la nit.

Llavors se veje apurat; la gana ja l' apretaba y de lo que, esclau, menjava, no 'n trobava en llibertat.

Recordant lo seu ahir, aquell llit buscava ab pena, y sent lliure, a la serena ben malament va dormir.

L'endemà plé de tristó va tornar-se'n al bon viure y l' haver volgut ser lliure va costarli un bon crostó. Haig de dir determinat, sense ferhi cap embut, que val, certa esclavitut, més que certa llibertat

BALDOMERO ESCUDE VILA.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Lo que sol anomenarse *Temples del art*, y que jo 'n diré teatros per tallar més curt y parlar ab més propietat, aquesta temporada acostuman a obrir sas portes al jovent aficionat als esbrunchs. Y ab lo nom de jovent hi comprénch també als passats de moda, homes ó donas, que sense serho, aquests dias fan lo jove, ells esfortsanse en cubrir la seva cara ab la màscara de la alegría, y ellas tapantse ab la careta de seda.

Los balls de màscaras comensaran aviat en lo Teatro Principal, han comensat en lo Liceo, en lo Circo y en lo Romea, sent de advertir que en aquest últim, com a teatro més catalá y més aficionat a aprofitar lo temps, lo dia de ball també 's dona funció dramática, encare que 's comensa més d' hora.

Setmana ha sigut la que acaba de transcorre poch fecunda en novedats y estrenos.

Al Principal, han posat dugas operetas de las que 'ls Italianos ja duhen estudiadas: *Briganti* y *La Fronda*, en las quals la companyia ha posat de relleu lo de sempre, ajust en las pessas de conjunt, sense que particularment cap dels artistes se distingís de una manera notable. Ja se sab: los artistes que tenen facultats se dedican a un altre generó. En la companyia del Principal, no obstant, hi ha una senyora, una triple a la qual jo no voldria sentir may. Jo no sé si té algun ressentiment ab Offenbach, ab en Lecocq ó ab lo publich, lo cert es que no dona una nota que no desafini. Francament, si no hi ha mèdi de substituir-la, més valdria que las pessas que l' hi pertocan, las suprimissen.

Al Liceo per últim, a copia de probaturas, han fet passar la *Mignon*. Lo publich l' ha admesa, y hasta l' hi ha semblat una cosa notable, sobre tot darrera dels *fascos* de aquestas últimas setmanas. Ja 'u diu prou lo ditxo:—A la terra dels cegos, qui té un ull es rey.

Are tindrem *Mignon* lo menos per un mes y aixís se estoviaran novas desgracias.

Pobre Liceo!
«Qui t' ha vist y qui t' veu are no t' coneixeria pas.»

La companyia dramática del mateix teatro ha posat *Los Miserables*, obtenint bonas entradas los diumenjes a la tarde. Dintre del seu element, aquesta companyia deixa molt endarrera a la d' opera, que a cada punt s' esqueixa y l' apadassan. Al menos en la de 'n Tutau hi ha ajust y formalitat.

Al Circo vagin demanant sarsuelas. Repetim avuy que la senyora Pesset es una bona adquisició.

Al Romea, després de lo *Xiu Xiu*, cap més novetat catalana; en cambi la secció castellana ha posat *Un grano de arena*, producció de inmillorables condicions literarias.

Una noticia que alegrará a tots los amants de la música. Dintre de poch dias passarán per Barcelona dos grans notabilitats: Bottessini y Rubinstein. Bottessini ab sos concerts de contrabaix, quinze ó setze anys endarrera, va entusiasmá al publich de Barcelona. Los que varen sentirlo no han pogut olvidar-lo. En quan a Rubinstein, lo rey dels pianistas haguts y per haver, vindrá a Barcelona per primera vegada. Rub nstein es un rus, y fins a cert punt nihilista, a

lo menos pels aficionats a la música. Dich aixó perquè venint a Barcelona totas las butxacas quedaran escudadas.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Lo dia 29 de Febrer del any bisest de 1828 va estrenarse a Paris la *Muta di Portici* de Auber, per lo que Rossini que havia nascut també un 29 de febrer ne deya «la mèva germana de llet.»

La seva senyora s' aprofitava d' aquesta circumstancia per no celebrar la festa del aniversari del naixement del seu marit sino de quatre anys en quatre anys: aixís s' estovliava 'l convit dels artistes.

Rossini seguia la broma y no admetia felicitacions sino 'ls anys bisestos. Una artista jove y guapa va proposarse ferlo cambiar d' idea, y acostantseli un dia 29 de febrer y abrasantlo y fentli un petó va dirli:
—¿Quina llástima! Fins dintre de quatre anys no hi tornarà a haver cap més 29 de febrer.

Rossini, agradat del obsequi, l' hi va respondre:
—Es veritat filla mèva; pero aquestas festas també 's felicitan a la vigilia.

Enrich Stéfano parla de un jutje dels seus temps qu' en materia criminal no donava més que una sentència.
Si 'l acusat era vell, deya:
—Penjarlo... Penjarlo... A la seva edat no n' haurá fetas pocas!...
Y si era jove, deya:
—Penjarlo... Penjarlo. No 'n faria pocas ab lo temps que l' hi queda de vida.

Capmany, lo nostre ilustre filòlech, tothom sab qu' en materias d' idioma castellà era un purista escrupulos fins a l' exageració. Diputat per Catalunya en las inmortalas Corts de Cádiz, l' hi preguntavan un dia:
—¿Qué l' hi sembla D. Anton la constitució votada per las Corts?
—Me sembla, digué, que podria estar escrita en castellá.

Havia de portar aquesta afició fins a la hora de la mort. Estava gravement malalt, en lo llit, y un diputat don Joseph Duazo y altres colegas van penetrar a l' arcova, ahont hi havia un frare franciscá que l' assistia en aquells últims moments.

Desentenentse de las reflexions religiosas, Capmany va preguntar qu' es lo que havian tractat las Corts aquell dia.

Lo frare va dir:—Sr. D. Antonio no es ahora tiempo de distraerse.
Y Capmany va replicar:—Son Vdes. oradores y no hablan con propiedad: tiempo lo es siempre, así pues diga Vd. mejor: no es oportuno distraerse, ahora no vienen al caso estas cosas, son preciosos estos instantes.

Aquestas van ser las sevas últimas paraulas. Pochs moments després exhalava 'l darrer sospir.

ESQUELLOTS.

Setmana de rezels y de escama!
Ey, no per nosaltres, per l' Ajuntament. Segons sembla, desde Madrid han disparat una bomba en forma de real ordre, y encare vola per l' aire, de manera que si l' dia 9 del actual febrer, l' Ajuntament no l' ha parada, caurá sobre 'l Parque, y amenassa fer grans destrossas.

Los regidors varen quedar-se al llegirla fets unas estatuas, tant que ab molt poch gasto s' hauria pogut realisar lo nostre projecte de collocarlos sobre la cascada.

Després diu que van cremarse tant que Ni total l' aygua del lago hauria bastat pera treure'ls l' ardencia.

Al principi tot varen ser sessions secretas. Barcelona deya:—Se tracta dels meus interessos... vull entrar.
—Atras paisana! deyan los regidors.

Y feyan bé: certas caras no poden veure's, y en aquells moments la mateixa de 'n Fontrodona, sempre tant alegre y campetxana, hauria fet por fins a la grossa de Madrid.

Pero vostés dirán: ¿de que 's tracta?
Aixó es lo que jo voldria saber, ¿de que 's tracta?
S' han publicat las reals òrdres, las hi llegidas, las hi meditadas, y després de tot n' hi sortit ab los péus frets y 'l cap calent.
No sé què diuen de la construcció de un quartel, de la variació dels plans, de las exigencias del ram militar perque la pedra que 's gastava no era prou bona, de la suspensió de las obras, y de la pretensió del govern, de que si dintre del plasso de quinze dias no tréu al contratista, l' Estat se incautará de tots los terrenos no venuts encare, del Parque y dels solars, y alló de la cessió de la Ciutadela, será com si may hagués sigut res.
Ja 'u veuen, aquesta es com totas las cosas del Ajuntament: un embolich de cordas.
Una cosa hem de demanar al Sr. Fontrodona, y es que al darrera d' aixó no s' hi enmagreixi.

Per lo demés no hém de ser nosaltres, ni ha de ser cap barceloní qui posi dificultats á un arreglo.
Aqui lo que importa es la conservació del Parque.
Lo Parque vé á ser com lo pulmó de Barcelona: es un respiradero, y l' Ajuntament y nosaltres y tots de- vém guardarlo y defensarlo.
Que avuy passém un principi de tisis, ja 'u sabiam: que la sançh que deuria animar á Barcelona no es prou pura, ningú ho nega; pero 'l cas no es desesperat: las ciutats com la nostra no moren; y la sançh impura 's renova.

¿Volén saber un remey eficaz?
Vagin als baixos de Ca la ciutat y trobarán las llistas per la renovació dels Ajuntaments.
Son brutás: pero están á punt de netejarse.
Y d' aquesta feyna no pot encarregarse'n ningú més que 'l poble de Barcelona.
Quan Barcelona tinga un Ajuntament digne d' ella, no tindrà que teme la lisis que avuy l' amenassa.

Una escena terrible:
Del Poble Sec'h havian dut á enterrar l' últim dis- sapte un pobre noy de cinch anys.
Feya vent y pluvia, y la caixa vá quedar al péu de la fossa, entre las altrás.
Lo diumenje al dematinet, aná l' enterra-morts á cumplir la seva funebre missió: las caixas baixavan al sot, y tot de un plegat senti un jemech.
¿Qué havia de fer? Obrirlas totas; mirar, examinar los cadávers. Aixis ho féu y trobá que 'l pobre noy encare vivia.
¡Infelis criatura! Van trasladarlo al llit de un dels criats, van assistirlo, y tot va ser inútil. Al últim va morir. A més de la enfermedat grave qu' estava su- frint vá contregre una pulmonia, filla de haver passat tota la nit entre la pluja y 'l vent.
En tots los pobles civilisats se fa una comprobació rigurosa dels cadávers: aquí á Barcelona no; aquí per enterrar á un cos no 's miran tants requisits.

¿Será cert?
Diuen que en una de las actas del Ajuntament no hi figuran certas paraulas graves que vá pronunciar lo Sr. Pelfort y que vá extractar la premsa al donar compte de la sessió.
Diuen que 'l Gobernador vá enviar l' acta als Tri- bunals.
Y diuen que l' Ajuntament no volent passar per- que l' acta siga alterada, tracta d' embolicar a la premsa totas las culpas.
¡Pobre premsa!
L' inventor de la frasse «lo burro dels cops», de se- gur que pensava ab tú.

Ja s' han acabat las sessions del Congrés de Juris- consults.
¿Qué han acordat?
No res.
Los advocats son aixis: moltas paraulas y pochets fets.

Un amich meu ha resumit ab pocas paraulas lo ca- rácter dels balls en la present temporada:
«Poca gent, poch humor, y cap traje de aquells que fan impresió.
»Jo conech á mitj Barcelona y á pesar de tot ningú vá dirme res.
»Es á dir, si, una máscara de véu gruixuda, se 'm vá acostar y vá dirme:—Ja 't conech, ets parent d' aquell municipal.»

Y en efecte, moltas de las máscaras si las portessin al restaurant, ¿saben lo que demanarian?
Escudella y carn d' olla.

Los periódichs han donat compte de alguns peleses que no tenen un xavo per fer cantar á un cego.
Exemple: Lo duch de Wetsminter no té més que 10,000 duros de renda cada dia.

Lo senador americá Jones de la Nevada té 170 mi- lions catla any.
Y l' inglés Mac-Kay té una renda anual de 2.750.000 lliuras esterlinas, ó sigan 30,000 rals per hora, ó 500 per minut.
Un concell á aquests ricatxos: No 'ls vinga may la tentació d' establirse á Espanya. Aquesta es la terra de l' igualtat.
S' entén: tots som iguals perque tots nos quedém sense camisa.

Un jove davant de una máscara:
—Oh quin trajel... ¡Quin traje més hermòs!... No puch ferhi més, me fa tornar ximple.
Escolti senyoreta, ¿vol ferme un favor? Tréguisse'l.

QUÈNTOS.

L' autor de un llibre molt bunyol embesteix á un cri- tich que n' ha parlat mal en un periódich:
—Vamos á veure ¿perqué havia de dir que 'l meu llibre era 'l més dolent que hi escrit?
—Jo? No hi dit semblant cosa.
—¿M' ho negará?
—No he dit aixó: hi dit que era 'l llibre més dolent que s' havia escrit en tot lo món.

Parlava un casat de fresch sumament fátuo de las condicions físicas de la seva dona, y un amich l' hi responia:
—Ets molt felis, Agustí, ab una dona aixis.
—Jo bé me 'n considero.
—Si, noy, fas bé: es tan hermosa que no deixa res que desiljar.

Un pobre que sobre ser pobre era manco de tots dos brassos, duya sobre 'l pit un lletrero que deya:
«Caritat per un pobre manco que no pot parar la mà.»

Entre bolsistas:
—M' arribo fins al bolsin.
—No hi trobarás pás á ningú.
—Y bé: m' hi arribaré á veure que diuen.

La senyoreta del segon pis tot lo dia toca 'l piano amohinant de mala manera á un metje que viu al principal.
Un dia envián á buscar al metje, perque á la senyo- reta l' hi ha sortit un gra al nás.
Lo metje, després de examinarla va dir:
—Per curar aquest gra hi posarem un pegadet de diacolón. Y si en lo successiu no vol tenir més grans de aquestos, creguim á mi: abstingas de tocar lo piano.

Parlant de un gandul que jéu tot lo sant dia, l' h deya un conegut seu:
—Noy, tu ets com un molusco, no fas més que dormir.
L' aludit vá respondre:
—Dormir y menjar.
—Ah, si, obras las closcas tres cops cada dia.

Una ballarina á un periodista:
—Veig que 'l teu periódich, Arturo, may din res de mi...
—¿Que no diu res?... Precisament ahir vaig parlar del teu pare, que la policia vá agafarlo mentres robava un rellotje.

Parlant de una senyora molt guapa que tenia uns péus molt grossos deya un jove:
—La Mariana es guapassa com una estatua.
Un rival de la Mariana vá respondre:
—Si, y per aquest motiu en lloch de péus té pe- destals.

Se donava en un teatro una funció á meytat de préu y vá haberhi un ple:
Com que l' obra que 's posava en escena era bufa del género lleuger, la tiple, per ferse aplaudir més del públich, vá sortir tant escotada, y ab poca roba, que l' autoritat vá posarli una multa.
—Dispensi vá dir la tiple: com que la funció era á meytat de préu, jo m' hi cregut que trayent mitj traje no més, ja n' hi havia prou.

—Uy... uy... uy... deya un avaro á la seva dona... Cinquanta duros per un traje. Aquest es un gasto que no 's pot aguantar.
La senyora quadrantse:
—Bé, vamos: pot ser si que per avaricia, fins passa- rias perque sortis al carrer despullada.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Un home tot, molt honrat,
que, segons diu, es d' Espugas
y que viu sobre 'l meu dugas
la miseria 'l té aterrat
Y té una al revés tercera
que 'l vá matant y la Quima,
sa filla, que molt l' estima
no pot guanyarli 'l primera.

PAU SALA.

II.
La prima 's menja,
bestia es la dos.
y un nom de dona
es lo meu tot.

TIJA XICH DE M. DE R.

MUDANSA.

Dona tot no 'n conech cap
y si tot encare menos;
me jugó una tot qu' al mon
no n' hi han sis que pujan serho.

MALLONS.

ANAGRAMA.

Primera fa qui dorm fort,
segona es célebre llibre;
tersa es un senyor qu' espera
á ne 'ls qu' es cansan de viure.

PASTILLETÀ.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5 6 7.—Un carrer de Barcelona.
- 1 3 7 5 4 7.—Uns animals.
- 7 5 6 6 1.—Un eyna de fuste.
- 1 7 5 7.—Uns animals.
- 6 3 4.—Un carrer de Barcelona.
- 1 4.—Una planta.

MILORD MAFAT.

TRENCA-CLOSCAS.

Rica nineta Olimpia, oirem al fart donant ordres novas, terroríficas.
Colocar las anteriores paraulas en columna de modo que las primeras lletres donguin lo nom d' un regidor célebre.

ROMBO DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y ho- rizontalment digan: la 1.ª ratlla una lletra; la 2.ª una cosa de soldat; la 3.ª lo que hi ha al Africa; la 4.^a una nota y la 5.^a una lletra.

ENRICH SANPONS.

GEROGLIFICH.

Juriol × + D
A
Abril I — ×
—
Marieta —

ANGEL SALABERT.

SOLUCIONS.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

- 1. XARADA 1.^a—Consolidat.
- 2. IDEM 2.^a—Rosa.
- 3. MUDANSA.—Gossa, mossa, rossa, bossa.
- 4. ANAGRAMA.—Rams, Mars.
- 5. LOGOGRIFO NUMERICH.—Figueras.
- 6. QUADRAT NUMERICH.—9 4 8 7 6
6 8 9 4 7
4 6 7 8 9
7 9 4 6 8
8 1 6 9 4
- 7. QUINT DE PARAULAS.—C a s a s
A b e l l a
S e c a l l
A l l a d a
S a l l a t
- 8. GEROGLIFICH.—Cada hu s' entén y balla sol.

—Que diu que 'm volen pendre 'l Parque?... Deixim entrar.
—Es impossible.
—Soch Barcelona.
—Siga qui vulga. Are estém en sessió *secreta*.